

csak asszonyok képesek el nem rontani. Asszonyok voltak a legjobb tudósítók. Csata után ők ápolták a sebesülteket. Kórnáz volt minden úrilak a csatatér közelében. A papok a hős erényeket prédikálták a szószékről. S a költő, ki meteorként futotta végig az egész eget fölöttünk, nem zengett egyébről, mint a szent harcról, ez hangzott onnan alá a magasból, ez volt utolsó szava, midőn az ismeretlen látóhatáron lebukott előttünk. Talán nem is a földre esett le? Talán egy új földforgás alkalmával ismét látjuk őt szikrázva, mennydörögve fejünk felett.

„Ott essem el én a harc mezején!”

Igy támadt a nemzeti hadsereg!

(Jókai Mór.)

A MAGYAROK ISTENE

Félre kislelkűek, akik mostan is még
Kétkedni tudtok a jövő felett,
Kik nem hiszitek, hogy egy erős istenség
Őrzi gondosan a magyar nemzetet.

Él a magyarok Istene, hazánkat
Átölelve tartja atyai keze;
Midőn minket annyi ellenséges század
Ostromolt vak dühvel: Ő védelmeze.

Az idők, a népek éktelen viharja
Elfújt volna minket, mint egy porszemet,
De ő szent palástja szárnyát ránk takarta
S tombolt a vihar, de csak fejünk felett.

Nézzetek belé a történet könyvébe,
Mindenütt meglátni vezérnyomdokát,
Mint a folyóvízen által a nap képe,
Áthúzódik rajta aranyhíd gyanánt.

Igy keresztül éltünk hosszú ezer évet;
Ezer évig tartott volna meg,
Hogy most, amidőn már elértük a révet,
Az utolsó habok eltemessenek?

A magyar nemzetnek volt nagy és sok vétke,
S büntetését már elszenvedte ő,
De erénye is volt, és jutalmat érte
Még nem nyert... jutalma lesz majd a jövő.

Élni fogsz, hazám, mert élned kell... dicsőség
És boldogság leszen a te élted...
Véget ér a hétköznapi vesződés,
Várd örömmel a szép derült ünnepet!

(Petőfi Sándor.)